

Indonesië 2008, deel 1
25 november-24 december

Voorwoord

Ik heb er negen jaar over gedaan om terug te gaan naar het land waar ik geboren ben, het voormalig Nederlands Indië en met name op Java waar ik het grootste gedeelte van mijn jeugd heb doorgebracht. Een kind van twee culturen dat in deze reis ontdekt hoe haar aard is en naar plaatsen is geweest die altijd in haar herinnering zullen blijven.

We besluiten één dag van te voren in Motel Van de Valk te Schiphol te overnachten. We moeten al op 26 november vrij vroeg inchecken en mijn angst is dat we misschien te laat komen door de vele files. Patrick brengt ons weg. We boffen, want een gewone kamer is niet voorradig – hoewel als zodanig geboekt - en voor hetzelfde geld krijgen we een luxer. Een extra bantal om als guling te gebruiken, vind ik in de kast. Een enorme tv van 94 cm diameter domineert de kamer die overigens ook een koffiezetapparaat heeft, een gevulde koelkast en snufjes in de badkamer. Voor de zekerheid laat ik de desk weten dat wij om

5.00 uur gewekt willen worden. Tijd genoeg om wat bij te komen en op ons gemak te ontbijten. We laten ons die avond toch verleiden door in het restaurant gebruik te maken van het lopend buffet hoewel we thuis al gegeten hebben. In mijn reistas diep ik een nog

geopende fles rode wijn op van thuis en op het balkon geniet ik hiervan met het uitzicht op stijgende- en dalende vliegtuigen. Nou ja, genieten.....het is guur buiten en ik heb alleen een vest bij me. Dat wijntje neem ik uiteindelijk maar mee naar binnen en laat me zakken op bank.

Morgen is het zover, denk ik.

Met de shuttlebus van 8.00 worden we afgezet op een beginpunt van Schiphol en moeten dan lopen naar de incheckbalie van

Singapore Airlines. We boffen opnieuw. De grondstewardess vertelt dat het vliegtuig halfvol zit en we hebben elk drie stoelen. We hebben voldoende tijd om te shoppen en ik koop chocolade-tabletten om weg te geven en maak gebruik van een aanbieding eau de toilet van Hugo Boss voor Peter en mij voor maar eur. 50,00

totaal. De service aan boord is meer dan fantastisch. Als eerste krijgen we een warme handdoek om op te frissen, daarna een klein tasje waarin sokken, tandpasta en een tandenborstel zitten. Zelfs een klein geurtje ontbreekt niet. Dan een 'welcome aboard'

boekje waarin de gratis dranken, waar onder ook alcoholische, vermeld staan, een keuzemenu voor diner, tussendoor hapjes, het ontbijt, de lunch en weer lichte hapjes. Gratis koptelefoons voor tv programma's, warme dekens en genoeg kussens. Wat een verschil met Air Transit

waarmee we eerder dit jaar naar Canada vlogen.

Wanneer we de lucht ingaan circa 10.00 uur is Nederland nog grijs en mistig van de kou.

Ik heb een pil van een boek bij me om lekker te lezen, maar ik heb het zo druk met het aanbod van hapjes en drankjes dat ik er haast niet aan toe gekomen ben.

Mijn reiswekker laat ik staan op de Nederlandse tijd voor o.a. de medicijnen. Op 'tijd' doe ik een poging om mijn dagelijkse siësta te doen, comfortabel languit, maar helaas, zoals gewoonlijk blijf ik alert en doe geen oog dicht. Ik loop heen en weer door de gangpaden

om de bloedsomloop op peil te houden en benijd de mensen die lekker snurken.

Singapore Airport is gigantisch groot en het vliegtuig landt aan de buitenste ring. Het wordt even vliegen en draven. We stappen in een soort treintje om weer over te stappen in een andere. Op een bord is aangegeven welke gate we moeten nemen. De hal is beplant met prachtige orchideeën. Ik sta

versteld dat een bord keurig aangeeft waar de smoking room te vinden is. Wanneer ik die binnen ga, lijkt het of daar helemaal nooit een sigaret is opgestoken. Een geweldig afzuigstelsel zorgt daar geruisloos voor. Ik kom gewoon bij. Ja, na ruim 18 uur vliegen zonder enig hulpmiddel ben ik er wel aan toe. Het is daar gezellig druk en ik voel me al haast thuis. De winkels vind ik oninteressant en al gauw wachten wij bij de gate.

Binnen drie kwartier zijn we geland in Jakarta. Verblind door de zon en overmand door hitte en vermoeidheid van 24 uur geen slaap, sta ik eindelijk op Indonesische grond. De bekende geluiden dringen diffuus tot me door. Een schitterend panorama aan kleuren ontvouwt zich. Ben ik dat allemaal vergeten? Luitjes om ons heen vragen me of ik vervoer wil hebben, waar ik naar toe moet en cetera en omringen me met vragen. Ik ben eindelijk thuis en heel senang.

Dan komt een man op ons af die vraagt of we de familie Boom zijn. Wanneer ik knik, stelt hij zich in het Nederlands voor. Hij helpt ons de koffers over te nemen van de kruiers van het vliegveld en gaat ons voor naar de auto. Een en al lach

op zijn blozend en goedmoedig gezicht vertelt hij dat hij Bertie heet en onze gids is. Huh.....wat krijgen we nou? Dat is een welkome verrassing. De chauffeur is, zoals ik me de doorsnee Javaan herinner: klein en slank postuur, bescheiden, hulpvaardig en zwijgzaam. Later, in de loop van de komende drie weken, blijkt hij ontzettend lucu (grappig) te zijn en vertelt verhalen waar ik vreselijk om moet lachen. Het is alsof de geest uit de fles komt, want ik praat onmiddellijk moeiteloos het Bahasa. Djun, de chauffeur, spreekt alleen Indonesisch, en, naar later blijkt, ook

Javaans. Voor Peter converseer ik in beide talen met onze begeleiders. Ons eerste reisdoel is Bogor waar we twee dagen zullen blijven. Om Jakarta uit te komen is het een rampenfonds. Drie rijen dik auto's op de weg en tussendoor laveren heel handig brommers en nog eens brommers met daarop

hele families. Baby in een selendang bij moeder, barang, nog een klein kind voorop. Het kan allemaal. Djun laveert op nauwelijks 5 cm afstand van de auto's, moet soms op de rem trappen omdat een brommer plots voor hem gaat rijden, maar alles vloeit samen in één harmonieuze

beweging. Mijn hart draait om wanneer we links een rotonde opgaan en motorfietsen sneller zijn dat het autoverkeer, vrachtwagens of bussen voorrang nemen en daarbij auto's de pas afsnijden. Het is ieder voor zich en blijkbaar bestaan er geen verkeersregels.

Wordt vervolgd,
Mila